

และพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ จำเลยจึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และเจ้าพนักงานมีหน้าที่จัดการหรือดูแลกิจการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร นอกจากนี้ จำเลยยังมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๙ ว่าด้วยการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม มาตรา ๑๐๐ ที่ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทที่รับสัมปทานหรือเข้าเป็นคู่สัญญากับหน่วยงานของรัฐ สำหรับบริษัท ชิน คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า บริษัท ชินคอร์ป ได้รับสัมปทาน โครงการดาวเทียมจากรัฐโดยตรง ตามสัญญาดำเนินกิจการดาวเทียมสื่อสารภายในประเทศ และเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ในบริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า บริษัท เอไอเอส เป็นผู้ได้รับสัมปทานจากรัฐ ตามสัญญาอนุญาตให้ดำเนินกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Cellular Mobile Telephone) จากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า ทศท. ปัจจุบันแปรสภาพและเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) โดยบริษัท เอไอเอส เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ใน บริษัท ดิจิตอลโฟน จำกัด ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า บริษัท ดีพีซี เป็นผู้ได้รับสัมปทานดำเนินกิจการบริการ โทรศัพท์เคลื่อนที่จากการสื่อสารแห่งประเทศไทย ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า กสท. ปัจจุบันแปรสภาพ และเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) นอกจากนี้ บริษัท ชินคอร์ป ยังเป็นผู้ถือหุ้น ในบริษัท ชิน แซทเทลไลท์ จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นผู้ได้รับสัมปทานจากรัฐ ตามสัญญาแก้ไขเพิ่มเติม สัญญาดำเนินกิจการดาวเทียมสื่อสารภายในประเทศ (ฉบับที่ ๑) โดยบริษัท ชินคอร์ป ร่วมลงนามเป็นคู่สัญญาด้วย ก่อนจำเลยเข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จำเลยและ นางพจมาน ชินวัตร ภริยาจำเลย เป็นผู้ถือหุ้นบริษัท ชินคอร์ป โดยจำเลยโอนหุ้นของตนบางส่วนให้บริษัท แอมเพิล ริช อินเวสต์เมนท์ จำกัด ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า บริษัท แอมเพิลริช เป็นบริษัทของจำเลย ต่อมาบริษัท แอมเพิลริช โอนหุ้น บริษัท ชินคอร์ป ทั้งหมดให้ นายพานทองแท้ ชินวัตร และ นางสาวพินทองทา ชินวัตร บุตรจำเลยคนละครึ่ง และจำเลยกับ นางพจมาน ได้โอนหุ้นบริษัท ชินคอร์ป ของตนส่วนที่เหลือทั้งหมดให้บุคคลต่าง ๆ ซึ่งเป็นบุตร น้องสาว และญาติจำเลยเป็นผู้ถือหุ้นแทน รวมจำนวน ๑,๔๑๙,๔๙๐,๑๕๐ หุ้น คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๗๕ ของจำนวนหุ้นทั้งหมดของบริษัท

คดีนี้ ขณะเกิดเหตุจำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย โดยยังคงถือไว้ซึ่งหุ้นบริษัท ชินคอร์ป จำนวน ๑,๔๑๙,๔๙๐,๑๕๐ หุ้น กล่าวคือ เมื่อระหว่างวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ถึงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๘ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน

จำเลยอ้างพยานการถือหุ้น จำนวนดังกล่าวไว้ด้วยการให้บริษัท แอมเพิลริช บริษัท วินมาร์ค จำกัด นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร และ นายบรรณพจน์ ดามาพงศ์ มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นแทน เมื่อระหว่างวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยอ้างพยานการถือหุ้น จำนวนดังกล่าวไว้ด้วยการให้ นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ และ นายบรรณพจน์ มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นแทน และเมื่อระหว่างวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลากลางวัน และกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย มีหน้าที่ จัดการดูแลกิจการเกี่ยวกับโทรคมนาคมของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และเกี่ยวกับภาษีของกระทรวงการคลัง จำเลยปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และโดยทุจริต เข้ามีส่วนได้เสียในกิจการโทรคมนาคม ด้วยการสั่งการตามอำนาจหน้าที่ให้มีการแปลงค่าสัมปทาน ในกิจการโทรคมนาคมให้เป็นภาษีสรรพสามิต เพื่อประโยชน์แก่ธุรกิจของบริษัท ซินคอร์ป โดยค่าสัมปทานดังกล่าว บริษัท เอไอเอส และบริษัท ดีพีซี มีหน้าที่ที่จะต้องชำระให้แก่บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) และบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ตามสัญญาสัมปทาน โดยจำเลยมอบนโยบายและสั่งการให้ตราพระราชกำหนด แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ลดอัตราและยกเว้นภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๖๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๖ และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ กรณีที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคมและให้นำค่าสัมปทานหักกับภาษีสรรพสามิต เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ กระทรวงการคลัง กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) และบริษัทอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยทำให้บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) และบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ที่เป็นคู่สัญญา ต้องนำเงินค่าภาษีสรรพสามิตมาหักออกจากค่าสัมปทาน ทำให้เสียหายเป็นเงิน จำนวน ๔๑,๙๕๑.๖๘ ล้านบาท และ จำนวน ๒๕,๙๙๒.๐๘ ล้านบาท ตามลำดับ นอกจากนี้ จำเลยไม่กำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิต ในกิจการดาวเทียมทั้งที่เป็นกิจการโทรคมนาคมและเป็นกิจการที่บริษัท ซินคอร์ป ได้รับสัมปทานจากรัฐ เช่นเดียวกับโทรศัพท์พื้นฐานและโทรศัพท์เคลื่อนที่ ถือเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการใช้อำนาจโดยไม่สุจริต เหตุเกิดที่แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร และแขวงทุ่งสองห้อง

เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร เกี่ยวพันกัน จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑/๒๕๕๐, อม. ๑๐/๒๕๕๒, อม. ๕๕/๒๕๕๘ และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๔/๒๕๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑, ๑๕๒, ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔, ๑๐๐, ๑๒๒ นับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑/๒๕๕๐, อม. ๑๐/๒๕๕๒, อม. ๕๕/๒๕๕๘ และต่อจากโทษของจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๔/๒๕๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้ว แต่จำเลยไม่มาศาล จึงออกหมายจับจำเลยและมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความชั่วคราว ต่อมาเมื่อมีพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ ใช้บังคับ โดยมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้ศาลพิจารณาคดีได้โดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย แต่ไม่ตัดสิทธิจำเลยที่จะตั้งทนายความมาดำเนินการแทนตนได้ โจทก์จึงยื่นคำร้องขอให้ยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ ศาลอนุญาตและส่งหมายเรียกกับสำเนาฟ้องให้จำเลยทราบอีกครั้งโดยชอบแล้ว จำเลยไม่มา ศาลจึงออกหมายจับจำเลย แต่ไม่สามารถจับจำเลยได้ภายใน ๓ เดือน นับแต่วันออกหมายจับ ให้ถือว่าจำเลยหลบหนี จึงพิจารณาคดีได้โดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยและถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง และมาตรา ๓๓ วรรคสาม

ระหว่างไต่สวนพยานโจทก์ จำเลยไม่มาศาล แต่ตั้งทนายความมาดำเนินการแทน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคสอง ศาลอนุญาต

พิเคราะห์พยานหลักฐานตามทางไต่สวนของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ประกอบรายงานการไต่สวนของคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า คตส. รวมทั้งคำแถลงปิดคดีของโจทก์และทนายจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ๒ วาระ ต่อเนื่องกัน วาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ถึงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๘ และวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙

นางพจมาน ชินวัตร เป็นภริยาจำเลย นายพานทองแท้ ชินวัตร และ นางสาวพินทองทา ชินวัตร เป็นบุตรจำเลยกับ นางพจมาน นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร เป็นน้องสาวจำเลยและ นายบรรณพจน์ ดามาพงศ์ เป็นพี่ชาย นางพจมาน สำหรับบริษัท ชินคอร์ป เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท เอไอเอส และบริษัท ชินแซทเทลไลท์ จำกัด (มหาชน) โดยบริษัท เอไอเอส เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท ดีพีซี บริษัท ชินคอร์ป และบริษัทในเครือดังกล่าวต่างได้รับสัมปทานและเป็นคู่สัญญากับหน่วยงานของรัฐ ดังนี้ บริษัท ชินคอร์ป ได้รับสัมปทานโครงการดาวเทียมจากรัฐโดยตรง ตามสัญญาดำเนินกิจการดาวเทียมสื่อสารภายในประเทศ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๓๔ เอกสารหมายเลข จ. ๑๔๒ ต่อมามีการแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาให้บริษัท ชินแซทเทลไลท์ จำกัด เข้าร่วมเป็นคู่สัญญาด้วย ตามสัญญาแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาดำเนินกิจการดาวเทียมสื่อสารภายในประเทศ (ฉบับที่ ๑) ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๕ เอกสารหมายเลข จ. ๑๔๔ บริษัท เอไอเอส ได้รับสัมปทานให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่จาก ทศท. ตามสัญญาอนุญาตให้ดำเนินกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Cellular Mobile Telephone) ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๓ เอกสารหมายเลข จ. ๑๔๓ และบริษัท ดีพีซี ได้รับสัมปทานให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่จาก กสท. ตามสัญญาให้ดำเนินการให้บริการวิทยุคมนาคมระบบเซลลูลาร์ DIGITAL PCN (PERSONAL COMMUNICATION NETWORK) ๑๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ เอกสารหมายเลข จ. ๑๘๓

เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑/๒๕๕๓ ระหว่าง อัยการสูงสุด ผู้ร้อง พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร ผู้ถูกกล่าวหา (จำเลยคดีนี้) คุณหญิงพจมาน ชินวัตร ที่ ๑ กับพวก รวม ๒๒ คน ผู้คัดค้าน วินิจฉัยว่า จำเลยและ คุณหญิงพจมาน ยังคงถือไว้ซึ่งหุ้นบริษัท ชินคอร์ป จำนวน ๑,๔๑๙,๔๙๐,๑๕๐ หุ้น โดยให้ นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ นายบรรณพจน์ และบริษัท แอมเพิลริช เป็นผู้ถือหุ้นแทนในระหว่างที่จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีทั้งสองวาระ พิพากษาให้เงินที่ได้จากการขายหุ้นบริษัท ชินคอร์ป จำนวน ๓๙,๔๗๔,๙๖๕,๓๒๕.๗๐ บาท และเงินปันผลหุ้น จำนวน ๖,๘๘๘,๗๒๒,๑๒๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๖,๓๖๓,๖๘๗,๔๕๔.๗๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยเฉพาะดอกเบี้ยที่ได้รับจากบัญชีเงินฝาก นับตั้งแต่วันฝากเงินจนถึงวันที่ธนาคารส่งเงินจำนวนดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดิน ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๖๖

ภายหลังจากจำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในวาระที่ ๑ แล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ จำเลยเรียกประชุมรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง ผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานราชการ

และรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กระทรวงคมนาคม กระทรวงการคลัง ทศท. และ กสท. ที่ประชุมมอบหมายให้ผู้เกี่ยวข้องศึกษาแนวทางการแปรสภาพ ทศท. และ กสท. เป็นบริษัทเอกชน รวมทั้งศึกษาความเป็นไปได้ของการนำระบบภาษีสรรพสามิตมาใช้แก่ธุรกิจโทรคมนาคม กระทรวงคมนาคมจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารกิจการร่วมค้า (Steering Committee) มี นายศรีสุข จันทรางศุ เป็นประธาน จากนั้น คณะกรรมการบริหารกิจการร่วมค้ามีคำสั่งที่ ๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๕ แต่งตั้งคณะทำงานพิจารณาทรัพย์สิน หนี้สิน และภาระผูกพันของ ทศท. และ กสท. (ด้านโทรคมนาคม) ที่จะโอนไปยังบริษัทที่ตั้งใหม่ มี นายสมหมาย ภาษี เป็นประธานคณะทำงาน และคณะทำงานดังกล่าวมีคำสั่งที่ ๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ แต่งตั้งคณะทำงานย่อยเพื่อศึกษาความเป็นไปได้และความเหมาะสมในการแปลงส่วนแบ่งรายได้จากสัญญาร่วมการงานให้เป็นภาษีสรรพสามิต มี นายอารีพงศ์ ภูซุ่ม เป็นประธานคณะทำงานย่อย และมอบหมายให้กรมสรรพสามิตดำเนินการศึกษาเรื่องดังกล่าวควบคู่กันไปด้วย ต่อมาคณะทำงานพิจารณาทรัพย์สินฯ จัดทำรายงานผลการศึกษาสรุปว่า กรณีข้อกฎหมายการจัดตั้งบริษัทใหม่สามารถดำเนินการได้ ส่วนกรณีแปลงส่วนแบ่งรายได้ของสัญญาร่วมการงานเป็นภาษีสรรพสามิตต้องแก้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง และคณะทำงานย่อยจัดทำรายงานผลการศึกษาสรุปว่า สามารถนำภาษีสรรพสามิตมาใช้กับกิจการโทรคมนาคมได้โดยต้องแก้ไขกฎหมาย ๒ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ส่วนกรมสรรพสามิตดำเนินการศึกษาโดยมีคำสั่งที่ ๑๗๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๕ แต่งตั้งคณะทำงานพิจารณาความเป็นไปได้ในการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคม มี นางสิริสุข พิศลยบุตร เป็นประธานคณะทำงาน จัดทำรายงานผลการศึกษาสรุปว่า การจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคมจะต้องแก้กฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวเช่นกันโดยตราเป็นพระราชบัญญัติ แต่เนื่องจากเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการเงินซึ่งมีผลกระทบต่อความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงสามารถตราเป็นพระราชกำหนดได้โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๑๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และออกประกาศกระทรวงการคลังเพื่อกำหนดอัตราภาษีสำหรับกิจการโทรคมนาคมที่จะใช้จัดเก็บภาษีสรรพสามิตต่อไป ต่อมาเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ มีการจัดตั้งกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีภารกิจกำกับดูแลด้านโทรคมนาคม โดย นายสุรพงษ์ สืบวงศ์ลี เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๕ นายสุรพงษ์ แกลงข่าวเรื่องการแปรสัญญาร่วมการงาน

ด้านกิจการโทรคมนาคมต่อผู้ประกอบการว่าจะนำมาตรการแปลงค่าสัมปทานมาเป็นเครื่องมือในการแปรสัญญาโทรคมนาคมแทนการเจรจาแปรสัญญาสัมปทาน ซึ่งสอดคล้องกับเอกสารวิจัยส่วนบุคคลของ นายบุญคลี ปลั่งศิริ ประธานกรรมการบริษัท ซินคอร์ป ในฐานะนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน รุ่นที่ ๑๔ ปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๔ - ๒๕๔๕ ต่อมา นายสถิตย์ ลิ่มพงศ์พันธุ์ อธิบดีกรมสรรพสามิต มีบันทึกข้อความที่ กค ๐๖๒๓/๐๑๐๑๗ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๖ เสนอร่างพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... (ปรับปรุงคำนิยามสถานบริการ) ต่อปลัดกระทรวงการคลังเพื่อนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรี วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๖ คณะรัฐมนตรีประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นเร่งด่วนต้องเร่งดำเนินการสร้างความชัดเจนในการเรียกเก็บภาษีสรรพสามิตโดยทันที จึงมีมติอนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตตามที่กระทรวงการคลังเสนอแล้วให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเข้าไปพิจารณาร่วมกับกระทรวงการคลังเพื่อแก้ไขรูปแบบการตรากฎหมายเป็นพระราชกำหนด ต่อมาสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีหนังสือแจ้งกระทรวงการคลังและกรมสรรพสามิตว่า การแก้ไขพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ จำเป็นต้องแก้ไขบทนิยาม คำว่า “บริการ” และ “สถานบริการ” ของพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ให้สอดคล้องกันด้วย โดยสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ยกร่างพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... และร่างพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. .... เสนอไปยังสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาแล้ว วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๖ คณะรัฐมนตรีประชุมมีมติเห็นชอบร่างกฎหมายทั้งสองฉบับ แล้วนำร่างกฎหมายทั้งสองฉบับขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายเพื่อทรงลงพระปรมาภิไธยและประกาศพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ ในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๖ โดยให้มีผลใช้บังคับนับแต่วันประกาศเพื่อจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ ในวันเดียวกันคณะรัฐมนตรีประชุมมีมติเห็นชอบร่างประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ลดอัตราและยกเว้นภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่...) และมอบให้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารไปดำเนินการให้มีการหักภาษีสรรพสามิต

ที่ชำระออกจากค่าสัมปทาน จากนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ออกประกาศกระทรวงการคลังเรื่อง ลดอัตราและยกเว้นภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๖๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๖ ให้ลดพิกัดอัตราและยกเว้นภาษีสรรพสามิตสำหรับกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่จากอัตราร้อยละ ๕๐ เหลือร้อยละ ๑๐ ตามบัญชีท้ายประกาศ ต่อมาวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ คณะรัฐมนตรีประชุมมีมติเห็นชอบแนวทางการดำเนินการเพื่อหักค่าภาษีสรรพสามิตออกจากส่วนแบ่งรายได้ที่คู่สัญญาจะต้องนำส่งให้คู่สัญญาภาครัฐตามที่กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเสนอ สำหรับ ทศท. แพรสภาพและเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ส่วน กสท. แพรสภาพและเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๖ ต่อมาวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) มีหนังสือร้องเรียนไปยัง คตส. ขอให้ตรวจสอบการตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับดังกล่าว เนื่องจากทำให้เกิดความเสียหายต่อกิจการโทรคมนาคมของชาติ และส่งผลให้บริษัทเอกชนที่เป็นกิจการในครอบครัวของจำเลยได้รับประโยชน์อย่างมาก คตส. มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนกรณีดังกล่าว คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนและแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่า เมื่อครั้งจำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในสองวาระ จำเลยและคู่สมรสยังคงถือหุ้นบริษัท ซินคอร์ป ซึ่งเป็นบริษัทที่ได้รับสัมปทานจากหน่วยงานของรัฐ อันเป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม และจำเลยกระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่แปลงค่าสัมปทานเป็นภาษีสรรพสามิต จำเลยมีหนังสือชี้แจงปฏิเสธข้อกล่าวหา คตส. พิจารณาแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยมีมูลความผิดตามข้อกล่าวหา และมีมติให้ส่งรายงาน เอกสารหลักฐานพร้อมความเห็นไปยังโจทก์เพื่อยื่นฟ้องเป็นคดีนี้ จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑/๒๕๕๐, อม. ๑๐/๒๕๕๒ และ อม. ๕๕/๒๕๕๘ และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๔/๒๕๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า จำเลยกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทที่รับสัมปทานหรือเข้าเป็นคู่สัญญากับหน่วยงานของรัฐ อันฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๑๐๐ (๒) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่ เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๐๐ (๒) ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นหุ้นส่วน

หรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่เข้าเป็นคู่สัญญากับหน่วยงานของรัฐที่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจกำกับ ดูแล ควบคุม ตรวจสอบ หรือดำเนินคดี โดยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติออกประกาศ เรื่อง กำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต้องห้ามมิให้ดำเนินกิจการตามความในมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต้องห้ามมิให้ดำเนินกิจการตามความในบทบัญญัติดังกล่าว ดังต่อไปนี้ ๑. นายกรัฐมนตรี และ ๒. รัฐมนตรี มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้แสวงหาประโยชน์จากหน่วยงานของรัฐที่อยู่ในอำนาจกำกับ ดูแล ควบคุม หรือตรวจสอบของตน เพราะการปฏิบัติหน้าที่หรือวินิจฉัยสั่งการ หรือใช้อำนาจที่ตนมีอยู่เหนือหน่วยงานของรัฐ อาจส่งผลกระทบต่อการใช้ดุลพินิจ หรือการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรในหน่วยงานของรัฐนั้น ๆ อันจะก่อให้เกิดการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ของตนกับผลประโยชน์ของรัฐ หรือก่อให้เกิดความเคลือบแคลงสงสัยในความซื่อสัตย์สุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้

ข้อจำกัดสิทธิตามบทบัญญัติดังกล่าวมิได้ใช้บังคับแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐทุกตำแหน่ง หากแต่ใช้เฉพาะตำแหน่งที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ดังกล่าว ประกอบประกาศของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต้องห้ามมิให้ดำเนินกิจการตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งกำหนดห้ามไว้เฉพาะตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีเท่านั้น ย่อมแสดงให้เห็นได้ว่า บทบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์ให้ใช้บังคับแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดำรงตำแหน่งในทางบริหารราชการแผ่นดินระดับสูง โดยมิได้จำกัดว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นจะต้องมีอำนาจกำกับ ดูแล ควบคุม ตรวจสอบ หรือดำเนินคดีในหน่วยงานของรัฐนั้น ๆ โดยตรง ขณะเกิดเหตุจำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามความหมายในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ และประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าว โดยจำเลยมีอำนาจหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินร่วมกับรัฐมนตรีอื่นตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ กฎหมายและนโยบายที่แถลงต่อรัฐสภา และต้องรับผิดชอบร่วมกันต่อรัฐสภาในนโยบายทั่วไปของคณะรัฐมนตรี ตามบทบัญญัติมาตรา ๒๐๑ และ ๒๑๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ในการบริหารราชการแผ่นดินมีพระราชบัญญัติระเบียบบริหาร

ราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินออกเป็น ๓ ส่วน ได้แก่ การบริหารราชการส่วนกลาง การบริหารราชการส่วนภูมิภาค และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ กำหนดให้นายกรัฐมนตรี เป็นหัวหน้ารัฐบาล และมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปในการบริหารราชการแผ่นดินสั่งให้ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และส่วนราชการซึ่งมีหน้าที่ควบคุมราชการส่วนท้องถิ่น ชี้แจง แสดงความคิดเห็น ทำรายงานเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการ ในกรณีจำเป็นจะยับยั้งการปฏิบัติราชการใด ๆ ที่ขัดต่อนโยบาย หรือมติคณะรัฐมนตรีก็ได้ มีอำนาจสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่งซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรม และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม รวมทั้งดำเนินการอื่น ๆ ในการปฏิบัติ ตามนโยบาย จึงแสดงให้เห็นถึงอำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีในการบริหารราชการแผ่นดิน ว่ามีขอบเขตอย่างกว้างขวาง มีอำนาจเหนือข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่งในทุกกระทรวง ทบวง กรม ซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ทบวงต่าง ๆ เป็นผู้รับผิดชอบในการบริหารราชการกระทรวง และทบวงนั้น ๆ โดยนายกรัฐมนตรีมีอำนาจกำกับดูแลตามลำดับผ่านรัฐมนตรี จำเลยจึงมีอำนาจกำกับ ดูแล สั่งการเกี่ยวกับการบริหารราชการของกระทรวงคมนาคมผ่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ดังนั้น จำเลยจึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจกำกับ ดูแล ควบคุม ตรวจสอบราชการของกระทรวงคมนาคม ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่เป็นคู่สัญญา กับบริษัท ซินคอร์ป ตามสัญญาดำเนินกิจการดาวเทียมสื่อสาร ภายในประเทศ เอกสารหมาย จ. ๑๔๒ และ จ. ๑๔๔ ได้ความจากทางใต้สวนโดย นายวิโรจน์ เลาะห์พันธ์ เบิกความว่า ตามบัญชีผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัท ซินคอร์ป ณ วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๑ ระบุว่า จำเลยถือหุ้น จำนวน ๓๒,๙๒๐,๐๐๐ หุ้น นางพจมาน ถือหุ้น จำนวน ๓๔,๖๕๐,๐๐๐ หุ้น และ นายบรรณพจน์ ถือหุ้น จำนวน ๖,๘๔๓,๓๙๕ หุ้น วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ผู้ถือหุ้นบริษัท ซินคอร์ป มีมติให้เปลี่ยนแปลงทุนชำระแล้วของบริษัทด้วยการออกหุ้นสามัญเพิ่มทุนจากหุ้นที่ยังมิได้จัดสรร เพื่อเสนอขายแก่ผู้ถือหุ้นเดิม จำเลย นางพจมาน และ นายบรรณพจน์ ได้ซื้อหุ้นเพิ่มทุนโดย นางพจมาน เป็นผู้ชำระค่าซื้อหุ้นเพิ่มทุนให้ นายบรรณพจน์ หลังจากบริษัท ซินคอร์ป เพิ่มทุนแล้ว จำเลยถือหุ้น จำนวน ๖๕,๘๔๐,๐๐๐ หุ้น นางพจมาน ถือหุ้น จำนวน ๖๙,๓๐๐,๐๐๐ หุ้น และ นายบรรณพจน์

ถือหุ้น จำนวน ๑๓,๖๑๘,๐๓๐ หุ้น วันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๒ จำเลยโอนขายหุ้นบริษัท ชินคอร์ป จำนวน ๓๒,๙๒๐,๐๐๐ หุ้น ในราคา หุ้นละ ๑๐ บาท ให้แก่บริษัท แอมเพิลริช โดย นางพจมาน เป็นผู้ชำระค่าซื้อหุ้น วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๓ จำเลยและ นางพจมาน โอนขายหุ้นบริษัท ชินคอร์ป ทั้งหมด ให้แก่ผู้ซื้อโดยตรงในราคา หุ้นละ ๑๐ บาท โดยจำเลยขายให้แก่ นายพานทองแท้ จำนวน ๓๐,๙๒๐,๐๐๐ หุ้น และขายให้แก่ นางสาวยิ่งลักษณ์ จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น ส่วน นางพจมาน ขายให้แก่ นายพานทองแท้ จำนวน ๔๒,๔๗๕,๐๐๐ หุ้น และขายให้แก่ นายบรรณพจน์ จำนวน ๒๖,๘๒๕,๐๐๐ หุ้น โดย นายพานทองแท้ นางสาวยิ่งลักษณ์ และ นายบรรณพจน์ ต่างออกตั๋วสัญญาใช้เงินเพื่อชำระค่าซื้อหุ้น มีกำหนดใช้เงินเมื่อทวงถามโดยไม่มีดอกเบี้ยมอบให้แก่จำเลย และ นางพจมาน วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๔ บริษัท ชินคอร์ป เปลี่ยนแปลงมูลค่าหุ้นที่ได้ตราไว้ จากหุ้นละ ๑๐ บาท เป็นหุ้นละ ๑ บาท เป็นผลให้ผู้ถือหุ้นเดิมมีจำนวนหุ้นเพิ่มขึ้นเป็น ๑๐ เท่า โดยบัญชีผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัท ชินคอร์ป ณ วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๔ ระบุว่า นายพานทองแท้ ถือหุ้น จำนวน ๓๓๓,๙๕๐,๒๒๐ หุ้น นายบรรณพจน์ ถือหุ้น จำนวน ๔๐๔,๔๓๐,๓๐๐ หุ้น นางสาวยิ่งลักษณ์ ถือหุ้น จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น และบริษัท แอมเพิลริช ถือหุ้น จำนวน ๒๒๙,๒๐๐,๐๐๐ หุ้น ต่อมา นายพานทองแท้ โอนขายหุ้นบริษัท ชินคอร์ป บางส่วนให้แก่ นางสาวพินทองทา โดยตรง เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๕ จำนวน ๓๖๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท และวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๖ อีก จำนวน ๗๓,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น ในราคา หุ้นละ ๑ บาท ทำให้ นายพานทองแท้ คงเหลือหุ้นอยู่ จำนวน ๒๙๓,๙๕๐,๒๒๐ หุ้น และ นางสาวพินทองทา ถือหุ้น จำนวน ๔๔๐,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๔๙ บริษัท แอมเพิลริช โอนขายหุ้นบริษัท ชินคอร์ป ทั้งหมดให้แก่ นายพานทองแท้ และ นางสาวพินทองทา โดยตรง คนละ ๑๖๔,๖๐๐,๐๐๐ หุ้น ในราคา หุ้นละ ๑ บาท และวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๙ นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ และ นายบรรณพจน์ โอนขายหุ้นบริษัท ชินคอร์ป ที่ตนมีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นทั้งหมดผ่านตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ให้แก่กลุ่ม 테마เส็กของประเทศสิงคโปร์ โดยมีบริษัท ซีตาร์ โฮลดิ้งส์ จำกัด และบริษัท แอสเพน โฮลดิ้งส์ จำกัด เป็นผู้ซื้อ รวม จำนวน ๑,๔๘๗,๗๔๐,๑๒๐ หุ้น ในราคา หุ้นละ ๔๙.๒๕ บาท รวมเป็นเงิน ๗๓,๐๗๕,๒๐๐,๘๔๗.๕๖ บาท โดยจำนวนหุ้นที่ขายไปเป็นหุ้นที่รับโอนมาจากจำเลยและ นางพจมาน กับหุ้นเพิ่มทุนที่ นายบรรณพจน์ ซื้อโดยใช้เงินของ นางพจมาน ชำระค่าหุ้น และหุ้นที่ นายพานทองแท้

กับ นางสาวพินทองทา รับโอนมาจากบริษัท แอมเพิลริช รวมอยู่ด้วย จำนวน ๑,๔๑๙,๔๙๐,๑๕๐ หุ้น ซึ่งหุ้นจำนวนนี้หลังหักค่านายหน้าร้อยละ ๐.๒๕ และภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ ๗ แล้ว คงเหลือค่าหุ้นเป็นเงินสด ๖๙,๗๒๒,๘๘๐,๙๓๒.๐๕ บาท ซึ่งหุ้นดังกล่าวได้รับเงินปันผลระหว่างปี ๒๕๔๖ ถึงปี ๒๕๔๘ รวม ๖ ครั้ง เป็นเงิน ๖,๘๙๘,๗๒๒,๑๒๙ บาท ตามเอกสารหมาย จ. ๓๓ ถึง จ. ๓๖ โดยบุคคลดังกล่าวได้รายงานการจำหน่ายหลักทรัพย์ตามแบบ ๒๔๖ - ๒ ให้สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ทราบแล้ว คณะอนุกรรมการไต่สวนพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ก่อนจำเลยจะเข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีนางสาวพินทองทา จำเลยโอนหุ้นบริษัท ซินคอร์ป ให้แก่ นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ นายบรรณพจน์ และบริษัท แอมเพิลริช ไปแล้วก็ตาม แต่จำเลยยังคงไว้ซึ่งอำนาจต่าง ๆ และมีพฤติการณ์อันแสดงว่าจำเลย และ นางพจมาน ยังเป็นเจ้าของหุ้นที่แท้จริง โดยให้บุคคลดังกล่าวเป็นผู้ถือหุ้นแทน เห็นว่า แม้การโอนขายหุ้นบริษัท ซินคอร์ป ดังกล่าว ทั้งผู้โอนและผู้รับโอนได้รายงานการจำหน่ายหลักทรัพย์ตามแบบ ๒๔๖ - ๒ ให้สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ทราบแล้วก็ตาม แต่รายงานดังกล่าวไม่ใช่หลักฐานแสดงการโอนกรรมสิทธิ์ในหุ้นจำนวนที่รายงาน ดังนั้น ในปัญหาว่าจำเลยและ นางพจมาน มีพฤติการณ์คงถือไว้ซึ่งหุ้นบริษัท ซินคอร์ป หรือไม่ จึงต้องวินิจฉัยจากพฤติการณ์ระหว่างจำเลย และ นางพจมาน กับ นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ นายบรรณพจน์ และบริษัท แอมเพิลริช ตั้งแต่มีการซื้อหุ้นเพิ่มทุนของบริษัท ซินคอร์ป การโอนหุ้นระหว่างกัน และการถือครองหุ้นตั้งแต่มีการโอนให้แก่กันจนมีการขายหุ้นทั้งหมดให้แก่กลุ่ม 테마เส็กเป็นสำคัญ ได้ความต่อมาว่า วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๕ นายพานทองแท้ โอนขายหุ้นบริษัท ซินคอร์ป จำนวน ๓๖๗,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น ในราคา ๑ บาท ให้แก่ นางสาวพินทองทา ซึ่งเป็นน้องสาวร่วมบิดามารดาเดียวกันและบรรลุนิติภาวะแล้ว โดย นางพจมาน ซึ่งเป็นมารดาเป็นผู้ชำระค่าซื้อหุ้น และได้รับความจากคำเบิกความของ นายอเนก พนาอภิชน ผู้ช่วยผู้อำนวยการด้านการเงินและบัญชีของบริษัท ซินคอร์ป ว่า ภายหลังปี ๒๕๔๐ บริษัท ซินคอร์ป งดจ่ายเงินปันผล และเริ่มจ่ายเงินปันผลในปี ๒๕๔๖ ปีละ ๒ งวด งวดแรกเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๖ สำหรับเงินปันผลหุ้นจำนวนที่โอนมาจากจำเลย และ นางพจมาน และหุ้นเพิ่มทุนที่ นายบรรณพจน์ ซื้อโดยใช้เงินของ นางพจมาน ชำระนั้น บริษัท ซินคอร์ป จ่ายเงินปันผลหุ้นดังกล่าวให้แก่ นายพานทองแท้ จำนวน ๑๖๕,๑๒๗,๕๐๐ บาท นางสาวพินทองทา จำนวน ๑๖๕,๑๕๐,๐๐๐ บาท นางสาวยิ่งลักษณ์ จำนวน ๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นายบรรณพจน์ จำนวน ๑๕๑,๓๕๓,๐๖๗ บาท และบริษัท แอมเพิลริช จำนวน ๑๔๘,๑๔๐,๐๐๐ บาท เมื่อได้รับเงินปันผลงวดแรกแล้ว นางสาวยิ่งลักษณ์ และ นายบรรณพจน์ ก็เริ่มชำระเงินตามตัวสัญญา ใช้เงินให้แก่จำเลยและ นางพจมาน วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๖ นายพานทองแท้ โอนขายหุ้น บริษัท ซินคอร์ป ให้แก่ นางสาวพินทองทา อีก จำนวน ๗๓,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น โดย นางสาวพินทองทา ใช้เงินปันผลที่ได้รับจากบริษัท ซินคอร์ป มาชำระค่าหุ้นให้แก่ นายพานทองแท้ นอกจากนี้ ยังได้รับความจากสำนวนไต่สวนของ คตส. ว่า นางสาวพินทองทา นำเงินปันผลที่ได้รับมา จำนวน ๔๘๕,๘๒๙,๘๐๐ บาท ไปซื้อหุ้นบริษัท อสังหาริมทรัพย์ ๕ บริษัท คืบจากบริษัท วินมาร์ค จำกัด ซึ่งเป็นหุ้นที่จำเลย และ นางพจมาน ขายให้แก่บริษัท วินมาร์ค จำกัด ไปก่อนหน้า สำหรับ นายพานทองแท้ เมื่อได้รับเงินปันผลจากบริษัท ซินคอร์ป แล้วก็ได้ทยอยโอนเงินเข้าบัญชี นางพจมาน จนถึงเดือนมกราคม ๒๕๔๙ ส่วน นางสาวยิ่งลักษณ์ ได้รับเงินปันผลรวม ๖ งวด เป็นเงิน ๙๗,๒๐๐,๐๐๐ บาท แล้วได้ส่งจ่ายเช็คชำระหนี้ ให้แก่จำเลยรวมเป็นเงิน ๒๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท แม้จะได้รับความว่า นายพานทองแท้ นางสาวยิ่งลักษณ์ และ นายบรรณพจน์ ต่างออกตัวสัญญาใช้เงินเพื่อชำระค่าหุ้นมีกำหนดใช้เงินเมื่อทวงถามโดยไม่มีดอกเบี้ย มอบให้แก่จำเลยและ นางพจมาน ก็ตาม แต่จำเลยและ นางพจมาน ก็ไม่ได้ทวงถามให้บุคคลดังกล่าว ชำระเงินตามตัวสัญญาใช้เงิน แต่อย่างไร จนกระทั่ง นายพานทองแท้ นางสาวยิ่งลักษณ์ และ นายบรรณพจน์ ได้รับเงินปันผลหุ้นแล้วจึงมีการโอนเงินชำระคืนให้แก่จำเลยและ นางพจมาน แต่จำนวนเงินที่โอนชำระคืนนั้น กลับไม่ตรงกับจำนวนเงินที่ระบุไว้ในตัวสัญญาใช้เงิน ตามพฤติการณ์ดังกล่าวจึงน่าเชื่อว่า การโอนซื้อขายหุ้น ให้แก่กันระหว่างบุคคลดังกล่าวไม่มีการโอนซื้อขายและไม่มีการชำระราคากันจริง

สำหรับบริษัท แอมเพิลริช และบริษัท วินมาร์ค จำกัด ได้รับความจากสำนวนไต่สวนของ คตส. ว่า บริษัท แอมเพิลริช มีจำเลยเป็นผู้ถือหุ้นเพียงผู้เดียว บริษัท แอมเพิลริช รับโอนหุ้นบริษัท ซินคอร์ป มาจากจำเลย จำนวน ๓๒,๙๒๐,๐๐๐ หุ้น ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๔ บริษัท ซินคอร์ป เปลี่ยนแปลงมูลค่าหุ้นที่ตราไว้จากหุ้นละ ๑๐ บาท เป็นหุ้นละ ๑ บาท มีผลทำให้ผู้ถือหุ้นเดิม มีจำนวนหุ้นเพิ่มขึ้น ๑๐ เท่า แต่ตามบัญชีผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัท ซินคอร์ป ณ วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๔ กลับระบุว่า บริษัท แอมเพิลริช ถือหุ้นเพียง ๒๒๙,๒๐๐,๐๐๐ หุ้น โดยขาดจำนวนที่รับโอนมาจาก จำเลย ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น ข้อนี้ได้รับความจากสำนวนไต่สวนของ คตส. ว่า ธนาकर ยูบีเอส เอจี ประเทศสิงคโปร์ เข้ามาเปิดบัญชีหลักทรัพย์ไว้กับธนาकरซิตีแบงก์ สาขากรุงเทพ จำนวน ๓ บัญชี

ได้แก่ บัญชีเลขที่ ๘๐๐๒๒๔๘๐๐๐๒ บัญชีเลขที่ ๘๐๐๒๔๘๐๐๖ ซึ่งระบุเป็นบัญชีหลักทรัพย์ของบริษัท วินมาร์ค จำกัด และบัญชีเลขที่ ๘๐๐๒๔๘๐๐๗ ซึ่งระบุเป็นบัญชีหลักทรัพย์ของบริษัท แอมเพิลริช ได้ความคำเบิกความของ นายสัญญา วรรณ นิตกรธนาการชิตีแบงก์ สาขากรุงเทพ ว่า ธนาการชิตีแบงก์ สาขากรุงเทพ ได้รับคำสั่งจากธนาการยูบีเอส เอจี ประเทศสิงคโปร์ ให้โอนหุ้นบริษัท ซินคอร์ป ไปมาระหว่างบัญชีหลักทรัพย์ ๓ บัญชีดังกล่าว ตามคำสั่ง S.W.I.F.T. Incoming Messages Log ของธนาการชิตีแบงก์ สาขากรุงเทพ เอกสารหมายเลข จ. ๗๕ ในช่วงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๓ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ มีการโอนย้ายหุ้นบริษัท ซินคอร์ป ไปมาระหว่างบัญชีหลักทรัพย์ ๓ บัญชี โดยไม่มีการชำระราคา และได้ความจากคำเบิกความของ นายธีระชัย ภูวนาถนรานุบาล เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ในขณะนั้น และคำเบิกความของ นางวรัชญา ศรีมาจันทร์ พนักงานของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ว่า พยานทั้งสองเป็นผู้ตรวจสอบกรณีจำเลยขายหุ้นบริษัท เอสซี แอสเสท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ให้บริษัท วินมาร์ค จำกัด เกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยประสานขอข้อมูลเกี่ยวกับบริษัท วินมาร์ค จำกัด จากธนาการกลางประเทศสิงคโปร์พบว่า จำเลยและ นางพจมาน เป็นเจ้าของบริษัทดังกล่าว พยานทั้งสองปากเบิกความประกอบเอกสารที่ได้รับมาจากธนาการกลางประเทศสิงคโปร์และเป็นพยานหลักฐานที่มีความน่าเชื่อถือ ดังนี้ จึงแสดงว่า ในช่วงเวลาที่จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีนับแต่วันที่ ๑ บริษัท แอมเพิลริช ได้โอนหุ้นบริษัท ซินคอร์ป บางส่วนไปอยู่ในความครอบครองของบริษัท วินมาร์ค จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทของจำเลยและ นางพจมาน ทำให้จำนวนหุ้นบริษัท ซินคอร์ป ของบริษัท แอมเพิลริช ตามบัญชีผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัท ซินคอร์ป ณ วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๔ ขาดจำนวนที่รับโอนมาจากจำเลย ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น แล้วต่อมา บริษัท วินมาร์ค จำกัด ก็ได้โอนหุ้นดังกล่าวกลับคืนมาให้บริษัท แอมเพิลริช ทำให้บริษัท แอมเพิลริช มีหุ้นบริษัท ซินคอร์ป จำนวน ๓๒๙,๒๐๐,๐๐๐ หุ้น ครบถ้วนตามจำนวนที่ได้รับโอนมาจากจำเลย หลังจากนั้น บริษัท แอมเพิลริช ได้โอนหุ้นบริษัท ซินคอร์ป ทั้งหมดให้แก่ นายพานทองแท้ และ นางสาวพินทองทา คนละ ๑๖๔,๖๐๐,๐๐๐ หุ้น แล้ว นายพานทองแท้ และ นางสาวพินทองทา ได้โอนขายหุ้นบริษัท ซินคอร์ป ทั้งหมดให้แก่กลุ่มเทมาเส็ก

ในการบริหารจัดการบริษัท ซินคอร์ป ได้ความว่า จำเลยและ นางพจมาน มีสิทธิออกเสียงรวมกัน ทั้งทางตรงและทางอ้อมเกินกว่ากึ่งหนึ่งของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียง ถือเป็นผู้มีอำนาจในการควบคุมนโยบาย และการดำเนินงานของบริษัท ซินคอร์ป แสดงให้เห็นว่าจำเลยและ นางพจมาน เป็นผู้ควบคุมนโยบาย และการดำเนินงานของบริษัท ซินคอร์ป ผ่านทางคณะกรรมการของบริษัท เมื่อพิจารณาพฤติการณ์ ระหว่างจำเลยและ นางพจมาน กับ นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ นายบรรณพจน์ บริษัท แอมเพิลริช และบริษัท วินมาร์ค จำกัด ตั้งแต่มีการซื้อหุ้นเพิ่มทุนของบริษัท ซินคอร์ป การโอนหุ้นระหว่างกัน และการถือครองหุ้นตั้งแต่มีการโอนให้แก่กัน จนมีการขายหุ้นให้แก่กลุ่ม 테마เส็ก ตามที่วินิจฉัยมาข้างต้น ประกอบกับในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑/๒๕๕๓ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญา ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่โจทก์เป็นผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้รับทรัพย์สินของจำเลยตกเป็นของแผ่นดิน โดยกล่าวหาว่าจำเลยและ นางพจมาน ยังเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่แท้จริงในหุ้นบริษัท ซินคอร์ป จำนวน ๑,๔๑๙,๔๙๐,๑๕๐ หุ้น โดยใช้ชื่อ นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ นายบรรณพจน์ และบริษัท แอมเพิลริช เป็นผู้ถือหุ้นแทน ขอให้ยึดเงินที่ได้จากการขายหุ้นบริษัท ซินคอร์ป ให้แก่กลุ่ม 테마เส็ก ของประเทศสิงคโปร์ และเงินปันผลพร้อมดอกผลให้ตกเป็นของแผ่นดิน เนื่องจากการร่ำรวยผิดปกติ และมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ คดีดังกล่าวจำเลยซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหา นางพจมาน นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ และ นายบรรณพจน์ เป็นผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงที่ ๕ ตามลำดับ ต่างยื่นคำคัดค้านต่อสู้คดีในชั้นศาล ศาลไต่สวนแล้ววินิจฉัยว่า จำเลยและ นางพจมาน ยังคงถือไว้ ซึ่งหุ้นบริษัท ซินคอร์ป จำนวน ๑,๔๑๙,๔๙๐,๑๕๐ หุ้น โดยให้บุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นผู้ถือหุ้นแทน ในระหว่างที่จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในสองวาระตามคำร้อง คดีนี้ พยานหลักฐานของโจทก์ ตามที่ได้วินิจฉัยมาจึงรับฟังได้ว่า ขณะที่จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในสองวาระ จำเลยเป็นผู้ถือหุ้น บริษัท ซินคอร์ป จำนวน ๑,๔๑๙,๔๙๐,๑๕๐ หุ้น โดยให้บริษัท แอมเพิลริช บริษัท วินมาร์ค จำกัด นายพานทองแท้ นางสาวพินทองทา นางสาวยิ่งลักษณ์ และ นายบรรณพจน์ เป็นผู้ถือหุ้นแทน เมื่อบริษัท ซินคอร์ป เป็นคู่สัญญากับกระทรวงคมนาคมซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ ตามสัญญาดำเนินกิจการ ดาวเทียมสื่อสารภายในประเทศ โดยจำเลยเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีอำนาจกำกับ ดูแล ควบคุม ตรวจสอบกระทรวงคมนาคม การกระทำของจำเลยจึงเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๐๐ (๒) จำเลยให้บุคคลต่าง ๆ เป็นผู้ถือหุ้นบริษัท ซินคอร์ป แทนจำเลยต่อเนื่องมาโดยตลอด เพียงแต่ในช่วงเวลาดังกล่าว

จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในสองวาระติดต่อกันเท่านั้น ถือได้ว่าจำเลยมีเจตนาเดียวกระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๐๐ (๒) องค์คณะผู้พิพากษาจึงมีมติด้วยเสียงข้างมากกว่า จำเลยกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทที่รับสัมปทานหรือเข้าเป็นคู่สัญญากับหน่วยงานของรัฐ และเป็นความผิดกรรมเดียว อันฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๑๐๐ (๒) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งต้องรับโทษตามมาตรา ๑๒๒

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่จัดการหรือดูแลกิจการใด เข้าไปมีส่วนได้เสียเพื่อประโยชน์สำหรับตนเองเนื่องด้วยกิจการนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๒ และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามมาตรา ๑๕๗ หรือไม่ ตามทางได้สวนได้ความจากคำเบิกความของ นายแก้วสรร อติโพธิ ว่า ประธาน คตส. มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน ซึ่งมี นายกล้าณรงค์ จันทิก เป็นประธานอนุกรรมการ พยานเป็นอนุกรรมการ และเลขานุการ ผลการตรวจสอบปรากฏว่า ในระหว่างที่จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในสองวาระ จำเลยใช้อำนาจในตำแหน่งนายกรัฐมนตรีสั่งการให้มีการแปลงค่าสัมปทานในกิจการโทรคมนาคม เป็นภาษีสรรพสามิต เพื่อประโยชน์แก่บริษัท ซินคอร์ป ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท เอไอเอส และบริษัทในเครือ ซึ่งเป็นคู่สัญญาสัมปทานที่ต้องชำระค่าสัมปทานให้แก่ ทศท. และ กสท. โดยให้คณะรัฐมนตรีตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ ขยายฐานภาษีสรรพสามิตให้รวมถึงกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ สำหรับกิจการโทรคมนาคม กำหนดพิกัดอัตราภาษีร้อยละ ๕๐ โดยให้ลดลงหรืองดเว้นภาษีได้ แล้วคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้ออกประกาศกระทรวงการคลังลดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตดังกล่าวลง สำหรับกิจการโทรศัพท์พื้นฐาน เหลือร้อยละ ๒ กิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่เหลือร้อยละ ๑๐ และมีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เห็นชอบให้คู่สัญญาภาคเอกชนที่ต้องชำระภาษีสรรพสามิตมีสิทธินำภาษีสรรพสามิตที่ชำระให้แก่กรมสรรพสามิตแล้วมาหักออกจากค่าสัมปทานที่ต้องชำระให้แก่คู่สัญญาภาครัฐได้ และได้ข้อเท็จจริงจากคำเบิกความของ นายสมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ รองประธานมูลนิธิสถาบันเพื่อการพัฒนาประเทศไทย หรือเรียกโดยย่อว่า สถาบันที่ติอาร์ไอ ว่า เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ คณะรัฐมนตรีชุดที่จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี มีมติเห็นชอบกับแผนแม่บทการพัฒนากิจการโทรคมนาคม รวมทั้งการแปรรูป ทศท. และ กสท. โดยจัดตั้งองค์กรขึ้นกำกับดูแล ต่อมาวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๑

คณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงคมนาคมเสนอแผนในการแปรรูป ทศท. และ กสท. กำหนดโครงสร้างการแปรรูปสัญญาร่วมการงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชน เพื่อเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันในการประกอบธุรกิจโทรคมนาคมอย่างเสรี ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ใช้บริการโทรคมนาคม โดยกระทรวงคมนาคมได้ว่าจ้างบริษัท ที่ปรึกษา รวม ๓ บริษัท ดำเนินการศึกษาแนวทางการแปรรูป ทศท. และ กสท. เพื่อเสนอความเห็นต่อกระทรวงคมนาคม และคณะกรรมการกำกับนโยบายรัฐวิสาหกิจได้ประชุมและมีมติครั้งที่ ๑/๒๕๔๑ ตั้งคณะอนุกรรมการขึ้นมาศึกษาเรื่องนี้ด้วย แต่ปรากฏว่าความเห็นของบริษัท ที่ปรึกษาทั้งสามบริษัทกับความเห็นของคณะอนุกรรมการชุดดังกล่าวแตกต่างกันบางส่วน คณะกรรมการกำกับนโยบายรัฐวิสาหกิจจึงมีมติให้ว่าจ้างสถาบันที่ติอาร์ไอศึกษาและเสนอความเห็นต่อกระทรวงการคลัง นายสมเกียรติ นายฉลองภพ สุสังกร์กาญจน์ และนักวิชาการอีกหลายคน ได้ร่วมกันศึกษาแล้ว มีความเห็นว่าการแปรรูปหรือไม่แปรรูปสัญญาสัมปทานหรือการแก้ไขสัญญาสัมปทานต้องเป็นไปตามความสมัครใจของคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ที่แต่ละฝ่ายจะได้รับจากการแปรรูปหรือไม่แปรรูปสัญญาสัมปทานว่าแตกต่างกันหรือไม่ เพราะไม่มีเหตุผลที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะได้รับผลประโยชน์เพิ่มมากขึ้นจากการแปรรูปสัญญาสัมปทาน กรณีการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๓๒/๒๕๔๘ ว่า กระทบการตราพระกำหนดทั้งสองฉบับชอบด้วยกฎหมายตามเอกสารหมายเลข ๓๒ เห็นว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เป็นข้าราชการการเมือง และเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินและบังคับบัญชาข้าราชการซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ จำเลยจึงเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่จัดการดูแลกิจการโทรคมนาคม ทั้งในขณะนั้น จำเลยยังคงเป็นผู้ถือหุ้นบริษัท ซินคอร์ป โดยให้บุคคลอื่นมีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นแทนตามที่วินิจฉัยไว้แล้ว โดยบริษัท ซินคอร์ป เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท เอไอเอส ซึ่งได้รับสัมปทานดำเนินกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่จาก ทศท. และบริษัท เอไอเอส เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท ดีพีซี ซึ่งได้รับสัมปทานดำเนินกิจการบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่จาก กสท. แม้จะได้ความว่าจำเลยมอบหมายให้มีการศึกษาการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคม เพื่อทราบถึงประโยชน์และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นก่อนมีการตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับก็ตาม โดย นายสุรพงษ์ สืบวงศ์ลี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในขณะนั้น เบิกความเป็นพยานว่า เหตุที่นำแนวคิดการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตมาใช้กับกิจการโทรคมนาคม

เนื่องจากเมื่อปี ๒๕๔๕ คณะรัฐมนตรีพิจารณาเรื่อง การแปรสภาพ ทศท. และ กสท. ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจไปเป็นบริษัทจำกัด และมีการหารือกันว่าเมื่อแปรสภาพเป็นบริษัทจำกัดแล้ว จะนำหุ้นไปกระจายให้แก่ผู้ถือหุ้นในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย รัฐบาลจึงพิจารณาเรื่องรายได้ของ ทศท. และ กสท. ที่ดำเนินการด้วยการใช้อำนาจรัฐ โดย ทศท. และ กสท. มีรายได้ ๒ ทาง คือ รายได้จากการดำเนินการของตนเอง เช่น การให้บริการโทรศัพท์พื้นฐาน และรายได้ที่เกิดจากการที่กระทรวงการคลังมอบหมายให้ ทศท. และ กสท. เป็นผู้ให้สัมปทานแก่เอกชน เมื่อเอกชนได้รับสัมปทานแล้วจะต้องจ่ายส่วนแบ่งรายได้ให้แก่ ทศท. และ กสท. โดยส่วนแบ่งรายได้นี้รวมกับรายได้ส่วนที่เป็นกำไรต้องนำส่งให้กระทรวงการคลัง ณ สิ้นปี หาก ทศท. และ กสท. แปรสภาพเป็นบริษัทจำกัดแล้วนำไปกระจายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ โดยที่รัฐบาลไม่ดำเนินการกับส่วนแบ่งรายได้นี้ก่อน ส่วนแบ่งรายได้นี้ก็จะกลายเป็นรายได้ของบริษัทซึ่งไม่ใช่รายได้ที่เกิดจากการดำเนินงานอย่างแท้จริงของบริษัท กระทรวงการคลังกังวลต่อปัญหาดังกล่าว จึงมีการศึกษาและนำระบบภาษีสรรพสามิตมาจัดเก็บ เพื่อนำรายได้ส่วนนี้กลับคืนให้กระทรวงการคลัง แต่เนื่องจากการดำเนินงานของ ทศท. และ กสท. กับเอกชนคู่สัญญาต้องมีค่าเชื่อมต่อโครงข่ายด้วย จึงมีการพิจารณาให้แบ่งส่วนแบ่งรายได้ออกเป็น ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งให้กระทรวงการคลังในรูปภาษีสรรพสามิต อีกส่วนหนึ่งให้ ทศท. และ กสท. หลังจากนั้น ได้มีการศึกษาและออกพระราชกำหนด ประกาศกระทรวงการคลัง และมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว เมื่อแปรสภาพ ทศท. และ กสท. เป็นบริษัทแล้ว เกิดกระแสประชาชนไม่เห็นด้วยต่อการนำบริษัทเข้าตลาดหลักทรัพย์ แนวคิดเรื่องดังกล่าวจึงหยุดชะงักไป แต่เมื่อพิจารณาตามหลักการและเหตุผลที่จำเลยกับคณะรัฐมนตรีตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว เป็นเหตุผลที่แสดงว่าประสงค์จะหารายได้เข้ารัฐ แต่คณะรัฐมนตรีชุดของจำเลยกลับมีมติยอมให้ภาคเอกชนที่ประกอบธุรกิจในด้านกิจการโทรคมนาคมซึ่งชำระภาษีสรรพสามิตสามารถนำภาษีที่ชำระให้แก่กรมสรรพสามิตไปหักออกจากค่าสัมปทานที่ต้องชำระให้แก่หน่วยงานของรัฐได้ ย่อมทำให้รัฐต้องสูญเสียรายได้ อันเป็นการขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ในการตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับ มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวยอมขัดแย้งกับเจตนารมณ์ในการตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับอย่างเห็นได้ชัด เพราะหากรัฐประสงค์จะเก็บภาษีสรรพสามิตจากการให้บริการโทรศัพท์เพื่อหารายได้เข้าสู่รัฐจริง ก็ไม่มีเหตุผลที่จะยอมให้ผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ทำสัญญาสัมปทานกับ ทศท. และ กสท.

มีสิทธินำภาษีสรรพสามิตไปหักออกจากค่าสัมปทานได้ มติคณะรัฐมนตรีชุดของจำเลยที่ออกมาเช่นนี้ ย่อมส่งผลกระทบต่อสถานะทางการเงินของ ทศท. และ กสท. ซึ่งจำเลยย่อมคาดหมายได้ว่าจะทำให้ ทศท. และ กสท. ได้รับความเสียหาย แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้สั่งการใด ๆ เพื่อชดเชยรายได้ให้แก่ ทศท. และ กสท. โดย นายสิทธิชัย โภไคยอุดม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในขณะนั้น ซึ่งมี พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อจากจำเลย เบิกความเป็นพยานว่า มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ที่ให้ผู้ประกอบการมีสิทธินำภาษีสรรพสามิต สำหรับกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ชำระแล้วไปหักออกจากค่าสัมปทานที่ผู้ประกอบการดังกล่าว ต้องนำส่งให้แก่คู่สัญญาภาครัฐตามสัญญาสัมปทานนั้น มีผลเป็นการคืนเงินภาษีสรรพสามิต ให้แก่ผู้ประกอบการ และรัฐไม่ได้รับรายได้จากการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตดังกล่าวเลยซึ่งพยานคิดคำนวณแล้ว ปรากฏว่า มีภาษีสรรพสามิตขาดหายไปเป็นเงินประมาณ ๖๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท คณะรัฐมนตรีชุดต่อมา ซึ่งมี พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จึงมีมติให้ยกเลิกมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ และต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๐ คณะรัฐมนตรีชุดดังกล่าว เห็นชอบให้กระทรวงการคลังออกประกาศลดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต สำหรับกิจการโทรคมนาคมลงเหลือ ร้อยละ ๐ โดยพยานเบิกความต่อไปว่า ภายหลังจากมีการยกเลิกมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ จนถึงวันออกประกาศกระทรวงการคลังลดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตลงเหลือ ร้อยละ ๐ ปรากฏว่า รัฐมีรายได้จากการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นเงินประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับผลกระทบจากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ได้ความจากคำเบิกความของ นายหรรษา ชีวะพฤษช์ รองกรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ว่า กสท. ขาดรายได้จากส่วนแบ่งรายได้เป็นเงิน ๒๕,๙๙๒,๐๘๑,๑๘๒.๕๓ บาท โดย กสท. ไม่ได้รับการชดเชยเป็นอย่างไรในส่วนของรายได้ที่ขาดไป ส่วน ทศท. ได้ความจากคำเบิกความของ นางชัชชนีย์ โสทธิสิริ ผู้จัดการส่วนจัดการงานผลประโยชน์ ของบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ว่า ทศท. ขาดรายได้จากส่วนแบ่งรายได้เป็นเงิน ๓๑,๔๖๒,๕๑๑,๒๐๔.๗๓ บาท ประกอบกับในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑/๒๕๕๓ ของศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยว่า การที่คณะรัฐมนตรีซึ่งมีจำเลยดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี ดำเนินการตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับสำหรับกิจการโทรคมนาคมกับอนุมัติ ออกประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ลดอัตราภาษีและยกเว้นภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๖๘) ลงวันที่

๒๘ มกราคม ๒๕๖๖ และมีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ให้คู่สัญญาภาคเอกชนนำภาษีสรรพสามิต สำหรับกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ชำระให้แก่กรมสรรพสามิต ตามประกาศกระทรวงการคลังดังกล่าวมาหักออกจากค่าสัมปทานที่ต้องชำระให้แก่หน่วยงานภาครัฐได้นั้น เป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ดำเนินการดังกล่าว อันเป็นการกีดกันผู้ประกอบการโทรคมนาคมรายใหม่ และเป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัท ซินคอร์ป จนเป็นเหตุให้รัฐได้รับความเสียหาย เมื่อพิเคราะห์ พฤติการณ์ทั้งปวงของจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า จำเลยมอบนโยบายและสั่งการให้ตราพระราชกำหนด ทั้งสองฉบับ สำหรับกิจการโทรคมนาคม ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ลดอัตราภาษีและยกเว้นภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๖๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๖ และมีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ เห็นชอบแนวทางให้คู่สัญญาภาคเอกชนนำภาษีสรรพสามิตมาหักออกจากส่วนแบ่งรายได้ที่คู่สัญญาภาคเอกชน จะต้องนำส่งให้คู่สัญญาภาครัฐได้ เป็นการกระทำเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัท เอไอเอส ซึ่งได้รับสัมปทานจาก ทศท. และบริษัท ดีพีซี ซึ่งได้รับสัมปทานจาก กสท. โดยทั้งสองบริษัทดังกล่าว เป็นบริษัทในเครือของบริษัท ซินคอร์ป ซึ่งจำเลยเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ ให้ได้รับคืนเงินภาษีสรรพสามิตที่ชำระแล้ว โดยมีสิทธินำไปหักออกจากส่วนแบ่งรายได้หรือค่าสัมปทานที่ต้องนำส่งให้ ทศท. และ กสท. ตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว เป็นผลให้ ทศท. และ กสท. ได้รับความเสียหายต้องขาดรายได้ จำนวนดังกล่าวข้างต้น เมื่อจำเลยเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่จัดการดูแลกิจการโทรคมนาคม และเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ ในบริษัท ซินคอร์ป การกระทำของจำเลยจึงเป็นการเข้ามีส่วนได้เสียในการดำเนินการดังกล่าว และเป็นผลให้บริษัท ที่จำเลยเป็นผู้ถือหุ้นอยู่ได้รับประโยชน์ อันเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด องค์คณะผู้พิพากษาจึงมีมติด้วยเสียงข้างมากกว่า การกระทำของจำเลย ตามฟ้องเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๒ ซึ่งเป็นบทเฉพาะแล้วจึงไม่ต้องปรับบททั่วไป ตามมาตรา ๑๕๗ อีก

ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้นับโทษของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑/๒๕๕๐, อม. ๑๐/๒๕๕๒, อม. ๕๕/๒๕๕๘ และต่อจากโทษของจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๔/๒๕๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เห็นว่า สำหรับคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑/๒๕๕๐ ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ จำคุก ๒ ปี เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ แต่จำเลยที่ ๑ หลบหนีและยังไม่ได้ตัวมาเพื่อรับโทษนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุดจนถึงวันที่ศาลมีคำพิพากษาคดีนี้ เกินกำหนดเวลาสิบปี เป็นอันล่วงเลยการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๘ (๓) แล้ว

แม้ต่อมาจะมีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยเพิ่มมาตรา ๗๔/๑ ที่มีให้ับระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ และมีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ ออกใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ โดยมาตรา ๒๕ วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลย ถ้าจำเลยหลบหนีไปในระหว่างต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ มีให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙๘ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ” ก็ตาม แต่บทบัญญัติแห่งกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวมีผลทำให้กำหนดเวลาที่บุคคลอาจต้องรับโทษอาญาขยายออกไปเป็นไม่มีกำหนดเวลาล่วงเลยการลงโทษ อันเป็นบทบัญญัติที่เป็นโทษแก่จำเลยที่ ๑ จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับย้อนหลังกับโทษตามคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑/๒๕๕๐ ซึ่งถึงที่สุดไปก่อนที่กฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับ เมื่อโทษจำคุกในคดีดังกล่าวล่วงเลยการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๘ (๓) แล้ว จึงไม่อาจนับโทษจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ ๑ ในคดีดังกล่าวได้ ส่วนคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๕๕/๒๕๕๘ ศาลมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๖๒ ให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๑ จึงไม่มีโทษจำคุกให้นับต่อ ดังนั้น ให้นับโทษจำเลยคดีนี้ต่อโทษจำคุกของจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๔/๒๕๕๑ และโทษจำคุกของจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๐/๒๕๕๒ เท่านั้น

อนึ่ง ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๗ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญาและให้ใช้อัตราโทษใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะที่กระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง (๒) และมาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๒ (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ โดยองค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมาก ให้ลงโทษฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทที่รับสัมปทานหรือเข้าเป็นคู่สัญญา กับหน่วยงานของรัฐ จำคุก ๒ ปี ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่จัดการหรือดูแลกิจการเข้ามีส่วนได้เสียเพื่อประโยชน์

สำหรับตนเองหรือผู้อื่นเนื่องด้วยกิจการนั้น จำคุก ๓ ปี รวมเป็นจำคุก ๕ ปี ให้นับโทษจำคุกจำเลยต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๔/๒๕๕๑ และต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๐/๒๕๕๒ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขอให้และคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก.

นายดิเรก อิงคนินันท์

นายธีระพงศ์ จิระภาค

นายประทีป ดุลพินิจรรรมา

นายนพพร โพธิ์รังสิยากร

นายอนันต์ วงษ์ประภารัตน์

นายธนสิทธิ์ นิลกำแหง

นายโสภณ โรจน์อนนท์

นายพิศล พิรุณ

นายชัยยุทธ ศรีจำนงค์